

Hans Withoos

Drama, schoonheid en hoop

Hans Withoos uit zijn liefde voor drama in een surrealistische droomwereld. Decadente taferelen met een link naar beroemde schilderijen waarin hij de kwetsbaarheid van de mens tentoonstelt. Fantasierijke beelden met een sensuele touch waarin altijd hoop gloort. De internationaal modefotograaf werkte onder andere met beroemde modeontwerpers als Fernando Silva, Jeroen van Tuyl en Phillip. Vertegenwoordigd door galerie Eduard Planting in Amsterdam, en NL_ =US New York en Red Penguin Art Gallery Marbella is zijn werk op veel internationale beurzen te zien en opgenomen in verschillende kunstcollecties en musea.

New Romantics, Stiefmoeder

De kleine man de koning. 1991, Dordrechts museum, portret in portret

Orange Babies

*** avondmaal
Nocturnal Delight, Avondmaal
Uit de map Nocturnal Delight
Nocturnal Delight
Uit de map New Romantics
New Romantics

“Ik houd van schoonheid. Mooie modellen, fantastische jurken en een fancy omgeving vormen het toneel voor mijn foto's. Iedere foto is een theaterstuk waarin lelijke dingen worden omgevormd tot schoonheid. Wel is er plaats voor drama. Schuld versus onschuld, zwart tegen wit en goed tegenover fout. Ik werk graag met clichés, archetypes. Dat maakt mijn werk herkenbaar en toegankelijk. De kwetsbaarheid van schoonheid vormt een rode draad door mijn fotografie. De onzekerheid en angst van een twintigjarige in een groep mensen. Op die leeftijd is je kont te dik, je oor te lang en je neus te klein. Ook als je knap bent. Juist dan. Iemand maakte ooit een opmerking over mijn kleine tanden. Ik durfde drie jaar niet te lachen. Ik maakte deel uit van een groep mooie mensen. Uiterlijk was voor ons heel belangrijk. Mooi zijn geeft je een voorsprong in de maatschappij. De angst voor alles wat die schoonheid kon verstoren was enorm. Een grote puist een drama. Dat geldt ook voor mijn modellen. Ik werk veel met jonge mooie modellen. Ik zie direct hun kwetsbare punten: een iets te dikke kont, te dun haar, een taille die niet klopt met de opgegeven maten. Die onzekerheid over het uiterlijk vormden de inspiratiebron voor de serie *Nocturnal Delight*. Het toont de minder mooie kanten van de mensheid. Aspecten die zijn terug te voeren op de zeven hoofdzonden. Het thema van dit boek.”

Liefde voor textiel

“De Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg was een keerpunt in mijn leven. Ik maakte kennis met de fotografie en Jolanda Cats. Zij spelen nog elke dag een rol spelen in mijn leven. Hoewel ik schilder wilde worden, volgden Jolanda en ik beiden de richting textiel. Ik was niet direct overtuigd. Ik kwam er nog niet eens voor uit dat ik homo was. Dan doe je toch geen textiel! Maar dit bleek de meeste eigenzinnige richting. Dat trok mij. Bij tekenen leerde je schilder worden. Bij handvaardigheid werd je een beeldhouwer, maar bij textiel werd je een vrij kunstenaar. In mijn afstudeerproject gebruikte ik maar drie lapjes. Paul de Nooijer was één mijn leraren. Een succesvol fotograaf die heel selectief was wie bij hem mocht afstuderen. Jolanda en ik behoorden tot de drie gelukkigen dat jaar. Een eer die je niet aan je voorbij liet gaan. Dat betekende twee keer zo hard werken. Niet voor niks. Als enige in twintig jaar tijd studeerden wij cum laude af. Daar ben ik echt trots op. In de fotografie van Jolanda herken je nog steeds haar liefde voor textiel en textuur. In mijn werk vertaalt zich dit meer in een voorliefde voor structuren en mooie jurken. Maar, zelfs toen gaf ik al de voorkeur aan drama. Mijn handtekening is daar al zichtbaar. De samenwerking met Jolanda is er nog steeds. We hebben allebei onze eigen fotografie. We vullen elkaar aan door een andere manier van kijken en denken. Een perfecte match. Het is fijn als je iemand om je heen hebt die kan reflecteren op je werk en eerlijk is.”

Een beetje koningin

“De droomwereld in mijn hoofd vertaal ik naar beeld. Ik spiegel de kijker mijn ideale wereldbeeld voor. Niet de werkelijkheid. Geënceneerd werk waar men in calvinistisch Nederland niet altijd warm voor loopt. Een eeuwige strijd. Net als het gevecht tegen de hokjesgeest. Toen ik samen met Jolanda Cats veel commercieel werk

maakte, werden we verguisd omdat we geen richting kozen. Als men je in een hokje kan duwen is het goed. Onzin. Wanneer je commercieel werk maakt, bepalen anderen wat je moet maken. Ik verdiende heel veel geld, maar werd daar niet altijd gelukkig van. Het was wel goed brood op de plank. In je vrije werk moet je handtekening zichtbaar zijn. Een zoektocht naar een eigen stijl die al begint in je studententijd. Eenmaal gevonden is dat wat je onderscheid van anderen. Dan maakt het niet meer uit wat je fotografeert. Het is herkenbaar als jouw werk. Bij mij is dat combinatie van drama en feest waarbij er ondanks het drama altijd hoop is. Als het beeld het toelaat voeg ik graag iets homoerotisch toe. Daarin onderscheid ik me van bijvoorbeeld Mark Lagrange. Zijn werk is sexier en meer hetero. Ik kies een ander soort vrouwen. Voor mij staan zij op een klein platform. Iedere vrouw is een beetje koningin. De modellen in mijn foto's hebben altijd een specifieke rol. Typecasting is daarom heel belangrijk. Sommige modellen moeten jaren wachten. Natuurlijk heb ik ook voorkeuren. Ik werk vaak met het Ethlomar van Thijs (Tony Jones Model Management), het donkere model uit het avondmaal. Hij is heel mooi en mannelijk tegelijk. Stoer, maar ook een beetje androgyn. Die tweeslachtigheid in sekse daar houd ik van. Dat roept vraagtekens op. Tijdens mijn studie heb ik een jaar lang het man/vrouw gevoel onderzocht. In die tijd heb ik ook transseksuelen gefotografeerd, maar dat blijft heel lastig. Veel van hen maken van hun leven een theater. In mijn fotografie is dat al snel *over the top*.”

Natuurmens in de stad

“Grote steden als Parijs fascineren mij. Het sociale aspect, de mensen, die boeien mij. Wat doen ze in de stad? Hoe kleden, lopen of gedragen ze zich? De stad zelf maakt mij niet gelukkig. Ik vind het heel leuk om in Parijs te zijn, maar in mijn hart ben ik een natuurmens. Als jongen hield ik al erg van de natuur en dieren. Ik was een dromer die zijn fantasie projecteerde in het landschap. Die liefde voor de natuur zie je terug in mijn vorige serie 'New Romantics'. Foto's waarin de landschappen een grote plaats innemen. Niet alleen in Nederland, maar ook in IJsland. Mijn liefde voor klassieke thema's zoals de Drie Gratiën en Piëta vormen ook hier de rode draad. Het decor voor de modellen wordt hier gevormd door de spectaculaire landschappen. Als *spin off* heb ik onlangs een project voor Orange Babies in Zambia gedaan. Het draait om kinderen met een verleden. Slachtoffers van Hiv/Aids, en soms ook van fysiek of emotioneel geweld. Ze verblijven in weeshuizen waar ze hulp krijgen om hun trauma te verwerken zodat ze hun leven weer kunnen oppakken. Het fotograferen duurde maar vier dagen. De voorbereiding drie maanden. Op dit moment hebben we net het boek afgerond. De voorbereiding, het verzamelen van de jurken en accessoires heb samen met Jolanda en stylist Almamoun Benmirawaar, waar we veel mee werken, gedaan. Tijdens de shoots heb ik samengewerkt Severine van Donkelaar, de internationaal werkende visagiste van de House of Orange. De jurken hebben we geleend van de Braziliaanse ontwerper Fernando Silva waarmee we vaker samenwerken. Joalnde heeft het bijbehorende boek 'I am Beautiful' vormgegeven.”

Puur natuur?

Met koffers vol designjurken, smokingbroeken en accessoires ging ik naar Afrika. Aangevuld met attributen als een gouden emmer, een pak meel en glaselementen. De beelden had ik al in mijn hoofd, maar de invulling gebeurt ter plaatse. Je weet niet precies wat je daar aantreft. Hoe klein zijn de vrouwen, wat voor haar hebben ze en welke uitstraling? Vier dagen lang racete ik met de taxi van de een naar de andere plek. Steeds op jacht naar de ideale lichtomstandigheden. Een reflectieschermbaan was onmisbaar. Het licht is daar zo anders dan hier. Bovendien absorbeert een donkere huid meer licht. Ik heb zo weinig mogelijk make-up en retouche gebruikt. Alleen de puistjes ben ik te lijf gegaan. Dat is iets tijdelijks wat erg stoort in beeld. Littekens blijven, die maken deel uit van de meisjes. Zo puur mogelijk. De landschappen en dieren fotografeerde ik op een ander locatie in Zambia. De uiteindelijke beelden zijn samengesteld uit deze drie elementen. Tijdens de opname houd ik al rekening met de montage. Ik weet al welk landschap ik achter een bepaald model wil plakken. Daarom zijn het licht en perspectief heel belangrijk. Je moet goed opletten hoe de elementen in het landschap staan anders klopt het niet. Het beeld moet een geheel vormen. Ik heb bewust onscherpe landschappen gefotografeerd om als achtergrond te gebruiken. Mijn doel was niet om modefoto's te maken, maar ook geen zielige kindjes. Net als in mijn andere werk draait het ook hier om archetypen. Deze serie gaat over wat die meisjes bezighoudt en waardoor er soms dingen mis gaan. De verhouding tussen man en vrouw, kind en volwassene en de jonge gezinnen. De kwetsbaarheid van de meisjes. Alle vrouwen in de serie hebben een verleden, zijn slachtoffer Toch stralen de foto's hoop uit. De meisjes zijn weer koninginnen."

WIE IS HANS WITHOOS?

Hans Withoos (1962) studeerde cum laude af aan de Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg. Hij herkent de zwakheden en kwetsbaarheid van de mens en gaat daarin op zoek naar hoop. Bekendste series Nocturnal Delight en New Romantics. Fotografeerde onlangs voor de goede doel stichting Orange Babies.
www.hanswithoos.nl

INSPIRATOR

Een grote inspirator voor Hans is Harry Boom, docent op de academie in Tilburg en een grote inspirator voor veel kunstenaars uit zijn tijd.